

ἀντικόσμι τό, ἀμάρτ. *ῥικόσμιν* Πόντ. (Χαλδ.) *ῥιγ-κόσμιν* Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐσ. κόσμος. Ὁ τύπ. *ῥιγκόσμιν* < *ῥντικόσμιν* κατὰ μετάθεσιν τοῦ ἑρρίνου. Ἰδ. ΔΟΙΚΟΝΟΜΙΔ. ἰδ. ἐν Λεξικογρ. Ἀρχ. 5 (1918) 198.

Πλήθος ἢ μέγεθος ὑπερβολικόν: Ἐναν *ῥιγκόσμιν* τόπον ἔσθ' (ἔχει ἀπεράντους γαίας). Ἐναν *ῥικόσμιν* ἀρθώπ' ἔσαν ἐκεῖ.

ἀντικοτά ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀδικοτά Θράκ. (Σαρεκκλ. κ. ἀ.) Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀντικοτός < ἀντικοτός.

Ἐξ ἀντιθέτου: Ἦ ἀμάξια τρακκάρανε, γιατί ἤρχονταν ἀδικοτά Θράκ. Δὲ μπορῶ νὰ ἰδῶ τὰ γράμματα, γιατί μοῦ ἔρχεται τὸ φῶς ἀδικοτά αὐτόθ. Ἡ λάμπα μοῦ ἔρχεται ἀδικοτά καὶ μὲ περάζει Σαρεκκλ.

ἀντίκοτον τό, Πόντ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐσ. κότιν.

Ἐπὶ δημητριακῶν καρπῶν, τὸ ἀποδιδόμενον δάνειον: Παροιμ.

Κότᾱ κότᾱ ἐδάνειζα κι ἀντίκοτα *κ' ἐπαίρ'να (κότᾱ πληθ. τοῦ κότιν) = μέτρον χωρητικότητος, μόδιον).

ἀντικοτῶ Ἡπ. Κάμπ. ἀντικουτῶ Μακεδ. (Βελβ. Κοζ.) ἀντικουτοῦ Θράκ. (Σιρέντζ.) ἀντικοτάω Κέρκ. (Ἀργυροῦδ.) ἀντικουτάω Κέρκ. (Κάτω Γαρ.) ἀντικουτάου Ἡπ. (Ζαγόρ. Χουλιάρ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ.) ἀντικουτῶ Εὐβ. κ. ἀ. ἀντικουντάου Μακεδ. ἀδ'κουτῶ Ἰμβρ. ῥντικοτῶ Κάμπ. ῥδικοτάω Α.Ρουμελ. (Φιλιπούπ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ ρ. κοτῶ. Διὰ τὴν τροπὴν τοῦ ντι εἰς δι ἐν τῷ τύπ. ἀδ'κουτῶ πβ. ἀγνάντσια - ἀγνάδσια - ἀγνάδσια, ἀραδίζω - ἀραδῶ κττ.

1) Ἐναντιοῦμαι, ἀνθίσταμαι Εὐβ. Ἡπ. (Χουλιάρ.) Μακεδ. (Κοζ.): Τὸν ἔβαλα μπροστὰ κι δὲν ἀντίκοτ'σι Κοζ.

2) Θεωροῦμαι ὑπαίτιος κακοῦ τινος, ὑπόκειμαι εἰς μομφὴν Κάμπ.: Ὅλο σοῦ ἀντικοτῶ (συνών. φρ. μ' ἔχεις 'ς τὸ μάτι). β) Ἐνοχλῶ, ἐρεθίζω τινὰ Κάμπ.: Ἀτοῦα ποῦ κάομαι σ' ἀντικοτῶ; — Ἐ σὲ θέλω νὰ σὲ βλέπω, μ' ἀντικοτᾶ (ἀτοῦα = αὐτοῦ δά, κάομαι = κάθομαι). Σὲ ῥνικότῃσα πάλι σήμερο; γ) Θεωρῶ τινὰ ὑπαίτιον, αἰτιῶμαί τινὰ Κάμπ.: Ὁ εἰς τοῦ ἄλλ' ἀντικοτᾶ. 3) Ἐπὶ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων, προσπίπτω ἀντιθέτως πρὸς τὴν ὄρασιν καὶ οὕτω ἐνοχλῶ, ἐρεθίζω Θράκ. (Ἀδριανούπ. Σιρέντζ. κ. ἀ.): Μ' ἀντικότ'σε ὁ ἥλιος καὶ δὲ βλέπω Σιρέντζ. β) Κυριολ. καὶ μεταφ. ἀκτινοβολῶ Α.Ρουμελ. (Φιλιπούπ.): Φρ. Ἀστράφτει καὶ ῥδικοτάει. 4) Βάλλω εἰς τὸν νοῦν μου, φαντάζομαι Ἰμβρ.: Αὐτὸ τοῦ προᾶμα δὲ δού ἀδ'κότ'σι.

5) Κάμπτομαι, κλίνω Ἡπ. Κέρκ. (Ἀργυροῦδ. Κάτω Γαρ.) Μακεδ.: Ἀσμ. Ἀντικοτάει ὁ καλαμῆς, φιλεῖ τὸ κυπαρίσσι Ἀργυροῦδ. Τὸ 'να φνιτρώσιν κάλαμους κι τ' ἄλλον κυπαρίσσι, ἀντικουντάει οὐ κάλαμους, φιλεῖ τοῦ κυπαρίσσι Μακεδ. 6) Ἀντηγῶ Ἡπ. (Ζαγόρ. κ. ἀ.) Μακεδ. (Βελβ.): Ἀντικουτοῦν τὰ πλάμα Ζαγόρ.

ἀντικούκι τό, ἀμάρτ. ἀντικουτῶν Κύπρ. Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐσ. κουκκί.

Τὸ ὡς μίσθωμα ἀγροῦ παρεχόμενον γέννημα εἰς τὸν ἰδιοκτήτην ὑπὸ τοῦ καλλιεργητοῦ, ἀρχ. μορτή: Ἐγὼ ἐνοίκιασα τὰ χωράφκια μου γιὰ δέκα κιλὰ σιτάριν τὸν χρόνον ἀντικουτῶν. Ἐπλήρωσα δὲκὸ κιλὰ σιτάριν ἀντικουτῶν.

ἀντικουκκουδο τό, ἀμάρτ. ἀδικουκκουδο Σύμ. Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐσ. κουκκούδι.

Ἐξάνθημα τοῦ δέρματος: Μοῦ βγήκαν ἀδικουκκουδα. Συνών. σπυρί, σπιθούρι.

ἀντικουκκουδο τό, ἀμάρτ. ἀδικουκκουδο Σύμ. Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐσ. κουκκούδι. Ἐξάνθημα τοῦ δέρματος: Μοῦ βγήκαν ἀδικουκκουδα. Συνών. σπυρί, σπιθούρι.

ἀντικουμπι τό, ἀμάρτ. ἀδικουμπι Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀντικουμπῶ.

Ὅπου τις ἐπακκουμπᾷ, στήριγμα. Συνών. ἀποκούμπι.

ἀντικουμπῶ ἀμάρτ. ἀδικουδῶ Κρήτ. ἀδικουδίζω Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ ρ. κουμπῶ, δι' ὃ ἰδ. ἀκκουμπῶ.

1) Στηρίζομαι: Ἀδικουδῆσε 'ς τὸ θεῖό μου. Συνών. ἀκκουμπῶ Α1. 2) Μεταφ. προφθάνω, καταλαμβάνω: Ἀσμ.

Ἦ τὴ γούρτα 'ς τὴν ἀχλαδουρέ, ποῦ 'ναι τὸ λιβαδάκι, ἐκεῖδὰ μ' ἀδικουδῆσε κ' ἐχόρεψα λιγάκι (ἐκεῖ μ' ἐπίασε ὁ ῥῖγος, ὁ πυρετός, καὶ μ' ἔκαμε νὰ χορέψω λίγο. γούρτα = μάνδρα).

ἀντικουρουνῶ Πελοπ. (Μάν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ ἀμαρτ. ρ. κουρουνῶ.

Κτυπῶ τὸ ρόπτρον τῆς θύρας: Ἀσμ.

Νὰ βάλης γυναικίστικα ν' ἀλλάξης τὴ θεωριά σου, νὰ πάης ν' ἀντικουρουνᾷς σὰν καὶ δικολογιά σου.

ἀντικουττικας ὁ, Βιθυν. Χίος κ. ἀ. ἀντικουττικας Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.) ἀντικουττικας Πελοπ. (Ἡλ.) ἀντικουττικας Χίος

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐσ. κουττικας.

Ἡ κατὰ τὸν αὐχένα βάσις τῆς κεφαλῆς, τὸ ἰνίον: Τὸν χτυπήσεν 'ς τὸν ἀντικουττικα Χίος Συνών. κουττικας.

ἀντικουφῶ ἀμάρτ. ἀντικουφῶ Στερελλ. (Ἀρτοτ.) ἀντ'κ'φῶν Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐσ. κουφος.

Ἀντηγῶ, ἀντιλαλῶ: Ἀδ'κουφ'σαν τὰ β'νὰ ἀπ' τοῦ τ'φι-κιδ' Αἰτωλ. Ἀδ'κουφάει σὶ κείν' τ' ῥάχ' ἅμα τ'φικᾶνι 'ς τοῦ γάμον αὐτόθ. Συνών. ἀντιβογγῶ, ἀντιβοῖζω, ἀντι-βρογιῶ 2, ἀντικρίνω Α2 β, ἀντικροτῶ.

ἀντικόφτω ἀμάρτ. ἀντισκόφτω Ἡπ. κ. ἀ. — ΔΣολωμ. 10 ἀδισκόφτω Ἀντικύθ. Κύθηρ. ἀντικόβω Θεσσ. (Ἀλμυρ.) Κέρκ. Πελοπ. (Βούρβουρ. Λακων.) κ. ἀ. — ΓΜαρκορ. Πουητ. ἔργ. 62 ἀδικόβω Κρήτ. (Σέλιν. κ. ἀ.) Πάρ. ἀντ'κό-βον Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀντισκόβω Ζάκ. Κέρκ. Παξ. Πελοπ. (Ἀρκαδ. Γέρμ. Καλάβρυτ. Λακων. Μάν. Σιδηρόκαστρον Τριφυλ.) κ. ἀ. — ΚΠασαγιάνν. Παραμύθ. 23 ἀδισκόβω Ἀντικύθ. Κεφαλλ. Κύθηρ. Μέγαρ. ἀδισκόβω Κύθηρ. Μέγαρ. ἀντικόβω Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀντικόπιω. Διὰ τοὺς τύπους τοὺς ἔχοντας ἐν τῇ παραληγοῦσῃ σ πβ. τὸ ἀπλοῦν κόφτω καὶ σκόφτω. Ἰδ. καὶ ΣΔραγούμ. ἐν Ἀθηνᾶ 26(1914) 27 κέξ.

1) Ἐμποδίζω τινὰ εἰς τὸ ἔργον του, εἰς τὴν προσπάθειάν του, ἐξαναγκάζω τινὰ νὰ διακόψῃ τὴν ἐνέργειάν του Ἀντικύθ. Ζάκ. Ἡπ. Θεσσ. (Ἀλμυρ.) Κρήτ. (Σέλιν.) Κύπρ. Μέγαρ. Παξ. Πελοπ. (Γέρμ. Καλάβρυτ. Λακων. Σιδηρόκαστρον Τριφυλ. κ. ἀ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἀ.: Μ' ἀντί-σκοψε αὐτός, ἀλλεῶς θὰ τελείωνα τὴ δουλειά μου Ζάκ. Τὸν ἀντισκόβει 'ς ὅλες τὸ δουλειές του Παξ. Ἡθελα νὰ ῥτω κι ὁ δεῖνα μ' ἀδίσκοψε Ἀντικύθ. Ἡθελα νὰ ῥθῶ καὶ μ' ἀντισκόφανε Γέρμ. Ὁ γιός μου θὰ 'χη σκοπὸ νὰ παντρευτῇ καὶ δὲ μοῦ τὸ λέει, γιατί ξέρει πῶς θὰ τὸν ἀντικόφω Ἀλμυρ. Ἀφ' το νὰ γίγη τὸ συνοικέσιο, ἐσὺ μὴν ἀντισκόβης Καλάβρυτ. Πῆγε τοι ἀδίσκοψε γιὰ τὸ θηλυκὸ τσαὶ δὲν τὰ τελειώσαμε τ' ἀρρεβωνιά-σματα Μέγαρ. Θὰ τὸ 'λιγα τὸ μάθ'μα μ', ἀλλὰ πῆς κι μ' ἀντί-κοψις Αἰτωλ. Μ' ἀντίκοψαν 'ς τ' μέσ' τοῦ χρόνον ἀπ' τοῦ σκολεῖου αὐτόθ. Καλὰ πααῖν' τοῦ πιδὶ 'ς τὰ γράμματα, ἀλλ' ἀντ'κόβιτι ἀπ' τ'ς δ'λειές αὐτόθ. Καλὰ παίαναν οἱ δ'λειές τ', ἀλλὰ ἀντ'κόφκι (ἀντικόφτηκε) αὐτόθ. Ἀντισκόβω τὸ κακὸ

Λακων. "Αν δὲ σ' ἀντίκοβκα, ἔθεν νὰ τόνε χτυπήσης Κύπρ. Καλὰ ἔκαμες τὸ ἀντίκοβες με αὐτόθ. Θὰ τὸ 'κανε χωρὶς ἄλλο . . . ἂν δὲ βρίσκονταν ἐκεῖ ὁ γὰρ τρεῖς χωριανοὶ μας νὰ τὸν ἀντισκόβουν ΚΠασαγιάνν. ἔνθ' ἂν. β) Καθόλου, διακόπτω τὴν συνέχειάν τινος Πελοπν. (Ἀρκαδ. Βούρβουρ.) — ΔΣολωμ. ἔνθ' ἂν. ΓΜαρκορ. ἔνθ' ἂν. : Μ' ἀντίκοβες τὴν ὁμιλία μου Βούρβουρ. Μ' ἀντίκοβες τὸ λόγο - τὴν κουβέντα Ἀρκαδ. || Πουήμ.

Καὶ οἱ βροντὲς καὶ τὸ σκοτάδι, | ὁποῦ ἀντίσκοφτε ἡ φωτιά, ἐπαράστεναν τὸν Ἄδην, | ποῦ ἀκαρτέρειε τὰ σκυλιὰ ΔΣολωμ. ἔνθ' ἂν. :

. τοῦ τόπου τὰ σκοτάδια
μόνον ἀντίκοβε τὸ φῶς ἀπ' τὸ καντήλι ἐκεῖνο
ΓΜαρκορ. ἔνθ' ἂν. 2) Διακόπτω τινὰ ὁμιλοῦντα Ἀντι-
κύθ. Ἡπ. Κέρκ. Κεφαλλ. Κρήτ. (Σέλιν.) Κύθηρ. Πάρ.
Πελοπν. (Ἀρκαδ. Λακων. Μάν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ. :
"Ὀδας κρένω μὴ μ' ἀδισκόφτης Ἀντικύθ. Μὴ δὲν ἀδικό-
βης Κύθηρ. Τὸν ἀντίσκοφε 'ς τὴ μέση Ἀρκαδ. Καλὰ τὰ 'λι
αὐτός, ἀλλὰ τὸν ἀντίκουμι οὐ ἄλλους Αἰτωλ. Μὴ μ' ἀν-
κόβ'ς ἀπ' τὴν κ'βέντα μ' αὐτόθ. || Γνωμ. "Α θέλῃς νὰ τὸν
πιάσης τὸν πρεῦτη, μὴ τὸν ἀντίκόβης Λακων. Ἡ σημ. καὶ
ἀρχ. Πβ. Ξενοφ. Ἑλλ. 2, 3, 15 «ὁ δὲ Θηραμένης ἀντέ-
κοπτε λέγων». 3) Ἐπὶ ψυχορραγοῦντος, διακόπτω τὴν
πρὸς τὸν θάνατον ἀγωνίαν Πελοπν. (Καλάβρυτ.) : Μὴ
φρονάζετε καὶ τὸν ἀντισκόβετε, ἄφτε τον νὰ ἐλευθερωθῇ.
Αὐτὸς τραύαγε ἀπὸ χιτῆς, ἀλλὰ τὸν ἀντισκόβανε. Συνών.
ἀγγελοκόβω 1.

άντικρατώ Κέρκ. — ΚΘεοτόκ. Καραβέλ. 64 καὶ Οἱ
σκληάβ. 291 καὶ 409 Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ ρ. κροῖω.

1) Κρατῶ ὀπίσω, συγκρατῶ, σταματῶ Κέρκ. — ΚΘεοτόκ.
ἔνθ' ἂν. : Μὴν ἀντικρατῆσης τ' ἄλογο καὶ μὴ φοβᾶσαι γιὰ
μένα, τὰ ποδάριά με βασιτοῦν Κέρκ. Ἐφώταξε πασκίζοντας
ν' ἀντικρατῆση τὸ χαχάρισμά της ΚΘεοτόκ. Καραβέλ. 64
Μιὰ συγκίνησι ποῦ δύσκολα τὴν ἀντικρατοῦσε ΚΘεοτόκ. Οἱ
σκληάβ. 291. Ἐκαμε δύναμι γιὰ ν' ἀντικρατῆση τὰ δάκρυά του
καὶ τὸ θυμὸ του αὐτόθ. 409 Συνών. ἀποκρατῶ. 2)
Ἐπὶ ζυγοῦ οἰουδήποτε, δὲν λειτουργῶ καλῶς, παρέχω
στάθμησιν ἀνακριβῇ Στερελλ. (Αἰτωλ.) : Δὲν τοῦ λέει καλὰ
αὐτὸ τοῦ στατέρ', ἀντικρατῆει. Ἦταν ξιζ'κον τοῦ ἄλεσματος, τοῦ
ζύμασι οὐ μ' λουνᾶς μ' ἔνα στατέρ' π' ἀντικρατῆται.

ἀντίκριμα τό, Κεφαλλ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐσ. κροῖμα.

Κροῖμα, ἁμαρτία : Ἀσμ.

Δὲν εἶναι κροῖμα καὶ ἁμαρτία καὶ ἀντίκριμα μεγάλο,
τρεῖς ἀδερφάδες εἴμαστε κ' οἱ τρεῖς στοιχεῖα νὰ πάμν.

ἀντικρινά ἐπίρρ. κοιν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀντικρινός.

Ἀντικρύ, ἀπέναντι : Ἀντικρινά εἶναι τὸ σπῆτι του, πήγαινε
νὰ τὸν εὔρης. Κάθεται ἀντικρινά μου. Ἐκεῖ ἀντικρινά ποῦ
βλέπεις εἶναι τὸ σκολεῖό μας. Συνών. ἀγνάντεια Α1, ἀνά-
γναντα, ἀντίκρυ, ἀντικρουστιά.

ἀντικρινός ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. ἀγκικρινὲ Τσακων.

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. ἀντικρὺ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ-
-ινός.

Ὁ ἀντικρύ, ὁ ἀπέναντι κείμενος : Τὸ ἀντικρινὸ βουνὸ
-σπίτι-χωράφι κττ. κοιν. Ἀφῆκα τὸ κοφίνι μου 'ς τὴν ἀντι-
κρινὴ ἐλαῖα Παξ. Τὰν ἀγκικρινὰ μεριά (μερξά) Τσακων.
|| Ἀσμ.

Πῆγεν ὁ Γιάννης κ' ἔργεινεν κ' ἐκίζεγεν τ' ὄφιδιν
καὶ ὄντας τρεῖς τ' ἀντικρινά, ὁ Γιάννης ἔδ' ξὰν κ' ἔρται

(ἐκίζεγεν = ἐθύμωσεν, ἔδ' ξὰν κ' ἔρται = ἔρχεται) Πόντ.
Συνών. ἀντίκρυτος.

ἀντικρίνω Πελοπν. (Οἶν.) ἀντικρίνον Ἡπ. (Ζαγόρ.
Χουλιάρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀντικρένω Ἡπ. (Τζουμέρκ.
κ. ἄ.) Πελοπν. (Ἀρκαδ.) ἀντικρένον Στερελλ. (Αἰτωλ.)
Μέσ. ἀντικρεῖμαι Πελοπν. (Ἀρκαδ.)

Τὸ μεταγν. ἀντικρίνω. Τὸ ἀντικρεῖμαι ἐκ τοῦ ἀορ.
ἀντικρίθηκα κατὰ τὸ ἀντίστροφον σχῆμα ἀγαπήθηκα
-ἀγαπείεμαι, μετρήθηκα-μετρεῖμαι κττ.

Α) Μέσ. 1) Συγκρίνομαι, παραβάλλομαι Στερελλ.
(Αἰτωλ.) : Ἀσμ.

Ποιὰ ν' ἐκεῖν' ἡ ὁμιουρφη ν' ἀντικριθῇ οἱ μέναν ;
Διὰ τὴν σημ. πβ. μεταγν. Αἰλιαν. Ποικίλ. ἱστορ. 2, 30
«αὐτὰ κατέπρησε [δηλ. τὰ ποιήματα], ἐπεὶ τοῖς Ὀμή-
ρου αὐτὰ ἀντικρίνων ἑώρα κατὰ πολὺ ἡττώμενα». 2)
Ἀποκρίνομαι, ἀπαντῶ Ἡπ. (Ζαγόρ. Τζουμέρκ. κ. ἄ.)
Πελοπν. (Ἀρκαδ. Οἶν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) : Τοῦ φουνάζον
κὶ δὲ μ' ἀντικρίνιτι Αἰτωλ. || Ἀσμ.

Τώρα λάλῃσε πονλλὶ καὶ ἀηδόνη | καὶ ἀντικρίθηκε τὸ χελιδόνι
Ἡπ.

Καὶ τὸ θιοῖο ἀντικρίθηκε ἀπ' τὴ δεξιὰ καμάρα
αὐτόθ.

Κ' ἡ κόρη ἀντικρίθηκε κ' ἡ κόρη ἀντικρένει,
κ' ἐμένα μάννα μ' ἔκαμε, μάννα σὰν τὴ δική σου
Τζουμέρκ.

Ἐκεῖνος ἀντικρίθηκε κ' ἐκεῖνος ἀντικρεῖται,
ἐγὼ εἶμαι ἄξιος καὶ γλήγορος, γοργοὺς καὶ παλληκάρι
Ἀρκαδ. β) Ἀντηχῶ Στερελλ. (Αἰτωλ.) : Ἀντικρίθ'καν
τὰ β'νὰ 'ς τὸ βρόντο. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀντικρουφῶ.

Β) Ἐνεργ. 1) Ἀποκρίνομαι, ἀπαντῶ, Στερελλ. (Αἰ-
τωλ.) : Φουνάζον γὰρ ἀπουδῶθι, ἀντικρέν' αὐτὸς ἀπουπέρα.

β) Ἀντηχῶ Στερελλ. (Αἰτωλ.) : Ἀντικρέν' ἡ φωνή μου
'ς αὐτὸν τοῦ βράχου. 2) Ἀντιλέγω, ἐναντιολογῶ Ἡπ.
(Χουλιάρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) : Δὲν τ' ἀντίκρινε καθόλου
Χουλιάρ. Ποντὲ δὲν ἀντίκρινι τ' πατέρα τ' Αἰτωλ. Ἀντικρέ-
νοντι πατέρας κὶ πιδὶ αὐτόθ.

ἀντίκρισι ἡ, Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀντίκρισις.

Ἀντίρρησις. Συνών. ἀντίκρουσμα 3, ἀντιλόγημα 1,
ἀντιλογία 1, ἀντίλογος 1, ἀντιμίλημα, ἀντιμιλία.

* **ἀντικροτώ**, ἀντικρατῶ Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ ἀρχ. ρ. κροῖω.

Ἀντηχῶ : Ἀσμ.

Ἐκεῖ λαλοῦν οἱ πέριδες καὶ ἀντικρατοῦν τὰ πλάμα.
Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀντικρουφῶ.

ἀντικρούστης ὁ, Ἰων. (Κρήν.) Κάμπ. Κίμωλ. Μεγίστ.
Μῆλ. Μύκ. Τήν. ἀδικρούστης Ἀνδρ. Πάρ. Σέριφ. ἀδι-
κονούστ' Σαμοθρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀντικρούω.

1) Ὁ ἀντικρούων, ὁ ἀντιτιθέμενος, ἀντίπαλος Κάμπ.
Μεγίστ. : Σ' ἡῖρα κ' ἐσένα σήμερο ἀντικρούστη Κάμπ.
| Παροιμ. φρ. Ἡῖρεν ὁ κρούστης τὸν ἀντικρούστην του (ἐπὶ
φιλέριδος σωφρονισθέντος ὑπὸ ἰσχυροτέρου ἀντιπάλου)
Κάμπ. Ἡῖρεν τὸν ἀντικρούστην του (συνών. τῇ προηγου-
μένῃ) Κάμπ. Μεγίστ. 2) Ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, ὁ μετὰ τὴν
παῦσιν τοῦ ἀντιθέτου ἀνέμου πνέων Ἀνδρ. Ἰων. (Κρήν.)
Κάμπ. Κίμωλ. Μεγίστ. Μῆλ. Πάρ. Σέριφ. Τήν. 3) Κα-
θόλου, ὁ ἐναντίος ἄνεμος Μύκ. 4) Ὁ νοτιοδυτικὸς
ἄνεμος Σαμοθρ.

ἀντικρούω λόγ. κοιν.

Τὸ ἀρχ. ἀντικρούω.

